

RECHT *in de praktijk*

Verjaring van vorderingen

Indien een (rechts)persoon een (rechts)vordering heeft op een andere (rechts)persoon, moet die ervoor waken dat de (rechts)vordering niet verjaart. Door verjaring van een rechtsvordering gaat die vordering in beginsel teniet. Een (rechts)vordering verjaart door verloop van tijd. De termijn waarbinnen een (rechts)vordering verjaart hangt af van de soort vordering.

De hoofdregel is dat tenzij de wet anders bepaalt, een rechtsvordering door verloop van 20 jaren verjaart. De wet bepaalt echter dat een aantal (rechts)vorderingen verjaren door verloop van 5 jaren. (Rechts)vorderingen die verjaren na 5 jaren zijn onder meer: (a) rechtsvorderingen tot nakoming van een verbintenis uit overeenkomst tot een geven of een doen en (b) rechtsvorderingen tot betaling van rente van geldsommen, lijfrenten, dividenden, huren en voorts alles wat bij het jaar of een kortere termijn moet worden betaald.

Indien de wet niet anders bepaalt, vangt de termijn van verjaring van een rechtsvordering tot nakoming van een verplichting om te geven of te doen aan, met ingang van de dag volgende op die waarop de onmiddellijke nakoming kan worden gevorderd. In de gevallen als hier voren onder (a) en (b) omschreven, vangt de termijn van verjaring in beginsel aan op de dag volgende op die waarop de vordering opeisbaar is geworden

De verjaring van een rechtsvordering kan worden gestuit ofwel tegengehouden. De stuiting geschiedt in beginsel door het instellen van een eis, alsmede door iedere andere daad van rechtsvervolging aan de zijde van de gerechtigde die in de vereiste vorm plaatsvindt. Stuiting van de verjaring van een rechtsvordering tot nakoming van een verbintenis geschiedt door een schriftelijke aanmaning, of een schriftelijke mededeling waarin de schuldeiser zich ondubbelzinnig het recht tot nakoming voorbehoudt. De verjaring van andere rechtsvorderingen wordt gestuit door een schriftelijke aanmaning, mits deze binnen 6 maanden wordt gevolgd door het instellen van een eis of een andere daad van rechtsvervolging aan de zijde van de gerechtigde die in de vereiste vorm geschiedt. De stuiting van de verjaring (anders dan door het instellen van een eis die door toewijzing wordt gevolgd) heeft in beginsel tot gevolg dat een nieuwe verjaringstermijn begint te lopen. De nieuwe verjaringstermijn vangt aan op de dag nadat de verjaring is gestuit.

Van de wettelijke regels terzake verjaring kan slechts in beperkte mate contractueel worden afgeweken. Zo is het mogelijk om bij overeenkomst waaruit de vordering voortvloeit de verjaringstermijn te verkorten. Het is in beginsel echter niet geoorloofd om bij overeenkomst de verjaringstermijn te verlengen. Een contractuele verlenging van de verjaringstermijn zou kunnen worden gezien als het bij voorbaat afstand doen van het recht om een beroep te doen op verjaring, hetgeen de wet juist verbiedt. Op grond van de wet kan een persoon slechts afstand doen van verjaring, nadat de verjaring is voltooid.

Tot slot is van belang dat het de rechter bij wet wordt verboden om het middel van verjaring ambtshalve toe te passen. Wil er sprake zijn van verjaring, dan zal de debiteur zich uitdrukkelijk moeten beroepen op de verjaring. Zolang geen beroep is gedaan op verjaring, blijft de verbintenis bestaan en gaat de rechtsvordering in beginsel niet teniet.

Lisanne Asjes en Quincy Carrega zijn verbonden aan het advocatenkantoor Asjes|Carrega,
Tel: 462 3089.